

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APĂRE DE DOUA ORI PE LUNA

Redacția și Administrația :
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL:

1. Alegerile Eparhiale.	<i>Referent</i>	7. Lucrarea Misionară.	* * *
2. Meditațiuni pentru preoți.	<i>Pr. M. P.</i>	8. Cronica Internă	* * *
3. În așteptare.	<i>Sacrot Angelescu</i>	10. Parohii vacante.	* * *
4. Sfiritismul	<i>Pr Sp. Andreescu</i>	11. Mișcarea în cler	* * *
5. Cartea lui Origen	<i>Pr. Ionescu-Mățiu</i>	12. Daruri și mulțumiri	* * *

ALEGERILE EPARHIALE

In Ianuarie trecut colegiul preoțesc a fost întrunit, pe circumscripții electorale protopopești, pentru a-și designa reprezentantul în Adunarea Eparhială. Iar în Februarie au fost chemați la vot toți creștinii ortodoxi majori și înscriși în lista electorală a parohiei respective, ca să trimeată în aceiaș Adunare Eparhială câte doi mireni de fiecare circumscripție electorală protopopească.

Preoțimea a ales pe cine a crezut că o poate reprezenta pe ea și interesele generale ale bisericii mai demn, mai înțelegător și mai cu inimă. E o jicnire a obiectă că în locul persoanei cutare ar fi putut fi aleasă persoana cutare. Noi credem că astăzi preoțimea se găsește, încontestabil, în situațiunea de a face o alegere de persoane după cele mai seri-

oase și superioare criterii. Poate că nu-mai funesta palimă politică—e politică bisericească și e politică națională—a putut să turbure pe alocurea liniștea plină de demnitate și de înaltă răspundere a corpului electoral preoțesc. Aceasta, da, este o scădere din care poate țâșni, cu timpul, mari primejdii pentru biserică și pentru preoțime, în primul rând.

Dacă acest păcat național—politică—a fost totuși mai acoperit în rândurile preoțimei, cu prilejul alegerii membrilor mireni s'a făcut din el, în ochii tuturor și fără nici-o sfială pentru rosturile înalte ale acestei alegeri, calul de bătae și scopul principal, folosindu-se deci toate mijloacele obicinuite pentru aceasta.

S'a vorbit de preoți loviți că n'au servit interesele culărui partid; de aruncarea

În foc a actelor oficiale, în plină ședință oficială; de fângăduinși și amenințări, de candidaturi guvernamentale, neguvernamentale etc. Mai lipseau doar candidaturile socialiste, comuniste ori a diferitelor grupuri sectante.

Aceste nenorocite manifestări trec, cu siguranță, dincolo, mult, de marginile elementarului simț creștinesc, fără de care alegerile pentru Adunarea Eparhială n'au absolut nici un sens.

Și impresia noastră a fost cu atât mai dureroasă cu cât în aceasă desmățată propagandă politică bisericească au fost târâși și câțiva preoți. Se vorbește de-un incident, cu lovituri simțite, între doi preoți cu semn politic pe frunte deosebit. E nespus de dureros. Și de rău augur. O îndreptare totuși trebuie să vină. Ea însă nu poate purcede decât dela preoți.

REFERENT

Cuvântarea de despărțire a Mântuitorului — Meditațiuni pentru preoți —

Există vre-un preot care să nu fi cetit cuvântarea de despărțire a Mântuitorului, scrisă de sf. Ioan Evanghelistul în evanghelia sa cap. XIII, 33—XVI, 33? Și care cetindu-o, să nu fi făcut aceasta cu cutremur, cu smerenie, dar și cu învăpăierea sfântă de a prinde în inima lui, larg deschisă, revărsările Duhului lui Dumnezeu, atât de abundente aci?

Credinciosul comun admiră și se entuziasmează de minunile săvârșite de Mântuitorul. Dar cine a început a simți, cât de puțin, puterea ce clocotește în cuvântarea de despărțire a Mântuitorului, nu mai privește spre minuni, ca spre cele mai înalte și mai hotărâtoare momente din viața Lui. Căci această cuvântare este cu adevărat minunea —săvârșită desigur numai pe planul duhovnicesc—, care întrece și covârșește orice alte minuni.

Domnul a ținut această cuvântare către ucenicii Săi. Într'un spirit de neasemănată intimitate și cufundare în apele veșniciei, fără să nesocotească planul realităților omenești. Era momentul suprem: aducerea jertfei de sânge nevinovat pe crucea Golgotei. Duhul lumii acestea în luptă cruntă cu Duhul lui Dumnezeu. Pentru care era nevoie ca ucenicii să fie pregătiți, cu pregătire deosebită, ca încercările prin care aveau să treacă să nu-i înfrângă cu înfrângere de moarte. Iuda se rupsesse din numărul celor 12 și plecase să închee definitiv cu vrăjmașii lui

Iisus învoiala de trădare. Deci cu Mântuitorul se aflau ceilalți 11 ucenici. Iuda își pierduse vrednicia de a mai fi de față și a mai asculta cuvintele iubirii lui Dumnezeu, cari niciodată nu răsunaseră cu atâta putere, căldură și îmbrățișare sfântă în inima omului.

Cu acest gând se cuvine să cetim cuvântarea de despărțire al Mântuitorului: cu gândul că se adresează în special nouă preoților. Dacă orice suflet omenesc o poate ceti cu folos nespus de mare, — vai de preotul care nu se trudește să împlinească obligațiunile puse aci pentru el, de Mântuitorul. Răspuns la întrebarea: „Sunt sau nu adevărat preot al lui Hristos“?, —nu poate avea cineva decât de aci. Cuvântarea de despărțire a Mântuitorului e oglinda dumnezeiască, în care se vede, până în cele mai mici și mai neînsemnate trăsături, slăbiciunea omenească, —dar recunoscută astfel, cu smerenie, de om, se preface într'o nebiruită putere și dorință nesinsă după idealul de sfințenie și viață veșnică, descoperite de Mântuitorul.

Privește în această oglindă, frațele meu întru Hristos și nu obosi pânăce ea nu-ți va reflecta chipul tău împodobit, de înșăși mâna creatoare a Domnului, cu frumusețile virtuților deapururi strălucitoare.

Acest lucru vrem să-l facem noi, în paginile ce urmează, rugând cu căldură pe Dumnezeu să-mi ajute și mie ca să scriu cele ale Duhului Lui și ție ea să culegi de

aici mărgăritarele prețioase cu care să-ți înfloresti misiunea de slujitor al lui Hristos.

„Fiilor puțin timp mai sunt cu voi. Voi mă veți căuta, dar după cum am spus Iudeilor—că unde mă duc eu voi nu puteți veni—vă spun și vouă acum” (XIII 33).

Primul cuvânt al Domnului e un cuvânt de caldă iubire părintească. Să-l punem la inimă, în loc curat și sănătos. O inimă fără iubirea lui Dumnezeu, nu e inimă de om, ci de orice fiară sălbatecă vrei. Poate exista o inimă de preot lipsită de iubirea lui Dumnezeu? O! Numai a te gândi la aceasta și îți rezece pe dinainte icoana celui mai crunt blestem ce s'a putut vedea pe scoarța pământului. Căci cum ar putea un asemenea om să slujească la altarul pe care aduce jertfa iubirii Mântuitorului? Cum ar putea ceti sfânta evanghelie, care e cuvântul iubirii? Cum ar putea săvârși sfintele taine și a împărtăși pe credincioși în harurile lor,—cu o inimă lipsită de iubirea lui Dumnezeu? Sau, să împlinescă toate aceste minuni—bineplăcute lui Dumnezeu, și având în ele puterea întregă pe care le-a dat-o Dumnezeu, iar el însuși—preotul—să nu aibă nici o mângâiere duhovnicească? Iată lucruri, alături de cari, pălește orice altă fărădelege omenească!

Să nu uităm că Mântuitorul îndreptează acest cuvânt de vibrantă iubire părintească: *fiilor*, numai către cei 11 apostoli, cari aveau să rămână cu adevărat pietre de fundament ale bisericii Lui. Lucrul stă și astăzi tot așa: numai unii se încredințesc să audă acest cuvânt și auzul lui să le răscolească și să le înnoiască inima. Deaceia spune mai departe Mântuitorul: „*mă veți căuta, dar... unde mă duc eu, voi nu puteți veni*”. E peste putință ca o inimă omezească, în care s' a pătruns iubirea lui Dumnezeu, să nu răspundă tot cu iubire. A căuta pe Domnul înseamnă a-L iubi. Dar a-L iubi, ce înseamnă? Cunosc un preot care de multe ori cădea în ispită și se lupta greu cu fel de fel de păcate. Inima lui doria, din adâncul ei, pe Domnul și-l iubia astfel că nu putea nici să suduiască, nici să ocărăască, nici să înșele și nici să defăimeze pe cineva. Chiar pe acela, care-i era vădit adversar. Căci în tot omul el vedea o creatură a lui Dumnezeu, pentru care Iisus s'a jertfit. Și cunosc și un

alt preot, foarte bine văzut în lumea bună, prietenos, cochet, delicat, în sfârșit model de om—după placul lumii. Nu se putea vorbi de nici un păcat greu pe seama lui. Dar inima lui nu iubea pe Dumnezeu, nu bătea pentru gândurile și n'ar fi scăpărat din ea nici o scântee, oricâtă văpaie de iubire dumnezeiască ar fi căzut asupra ei. Piatra pusă în foc se încălzește, dar acea inimă ba.

Păcatul este pentru om, dar el însuși—omul—este pentru Dumnezeu. Cine știe aceste a, crede în aceasta și se trudește spre aceasta, nu e departe de a fi pentru Dumnezeu, fără să mai fie păcatul pentru el.

Vai de acela însă pentru care Dumnezeu este pentru el, dar el însuși—omul—este pentru păcat.

Și, într'adevăr, Dumnezeu este pentru oameni și cu atât mai mult pentru celce și-a luat sarcina sfântă de preot—dar dintre aceștia unii sunt cu inimă înclinată spre păcat, atât de înclinată, încât Duhul lui Dumnezeu nu-i mai poate atinge și nici mișca.

„*Vă dau poruncă nouă, ca unul pe altul să vă iubiți. După cum eu v'am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți. Intru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici ai mei, dacă veți avea iubire unii către alții* (v. 35—36)“.

Sunt atât de clare aceste cuvinte, încât orice explicare e de prisos. De aceia nici nu vom încerca explicare, ci numai o ușoară aplicare.

E evident că ele ne privesc *întâiu* pe noi preoții. Acest *întâiu* însemnează că dacă noi, preoții, nu împlinim *porunca* iubirii întregaltă,—împlinirea ei de ceilalți creștini credincioși e cu totul compromisă sau prejudiciată în foarte mare măsură. Căci Domnul spune așa: *să vă iubiți unul pe altul așa cum v'am iubit eu*. Deci, El este izvorul și chipul luminos și ideal al iubirii, ca raport între două ființe duhovnicești. Iubirea Lui întregă și chipul de aplicare în viață, ni-l transmite nouă, preoților, cari suntem reprezentanții văzuți ai Lui între oameni. Și ne obligă—„*vă dau poruncă*”—ca această iubire și chipul de aplicare a ei să continue a exista în sufletele noastre—ale preoților—tocmai așa cum am primit-o dela El. Dacă noi nu ne iubim între noi, tocmai așa cum ne-a iubit El, atunci noi, preoții, vom trans-

mite credincioșilor o iubire falsă, care apoi va decădea, în rândurile credincioșilor, în prefăcătorie, viclesug, supersiție etc.

Ce chemare înaltă i-a dat Dumnezeu preotului! A iubirii lui Iisus. Primești această chemare, atunci iubirea devine o poruncă. Dela care nimeni nu se poate abate, decât cu riscul de a avea partea lui Iuda, tragica parte a vânzătorului.

Preotul care nu iubește pe ceilalți frați ai lui și împreună slujitori ai lui Hristos, devine un înșelător și amăgitor. Căci el vorbește în numele lui Hristos, dar nu împlinește „porunca novă“ de a iubi pe frații lui. Și iubirea aceasta este cel dintâiu și cel din urmă semn că cineva e ucenic, adică preot, al Lui. Fără acest semn, preoții lui Hristos nu se pot deosebi de preoții lui Baal, adică sunt la fel cu cei ai lui Baal.

Iar iubirea lui Hristos este iubire și către vrăjmași, și către răi și ca și către cei buni: pe unii muștrându-i cu iubire—în semnul duhovnicesc—pe alții îndemnându-i și încurajându-i pe calea desăvârșitei iubiri.

„Doamne, l-a întrebat Simon Petru, unde te duci? Răspuns'a Iisus: Unde mă duc eu, tu nu poți acum să vii după mine, dar mai târziu vei veni. Întrebat-a iarăși Petru: Doamne, de ce nu pot să merg după tine chiar acum? Viața mea voi pune-o pentru tine. Atunci Iisus răspunde: Viața ta vei pune-o pentru mine? Amin, amin, grăesc ție că nu va cântă cocoșul până ce te vei lepăda de mine de trei ori!“ (36-38).

Ce om admirabil Petru! El a fost cel dintâiu care a presimțit și a simțit cu toată inima suferința, spre care mergea Domnul. Și n'a putut rămâne indiferent față de această clipă, care răsturnă din temelie planul și credințele lor—ale apostolilor. Pentru aceia e gata să se jertfească, numai Invățătorului să nu i-se întâmple nimic rău. Cine poate contesta frumusețea acestor sentimente! Omul, de obicei, părăsește pe prietenul său, atunci când acesta a sărăcit sau se află la grea strâmtorare. Petru nu face așa. El e gata pentru orice sacrificiu. Și cuvântul lui nu e cuvânt de ocazie, ci izvorât din adâncul cel mai curat al inimii

Totuși, Mântuitorul nu se bucură de aceste sentimente ale lui Petru; sau în orice caz le respinge neted: „Viața ta vei pune-o

pentru mine?“, adică, crezi tu că de aceasta e nevoie acum?

Atitudinea lui Petru rămâne, firește, simpatcă, dar nu utilă. Pentru că, într'adevăr, în clipa aceea nu era nevoie de jertfa lui Petru, ci de jertfa Domnului. Eroismul lui Petru era un eroism curat omenesc. După ce Domnul se va da a fi răstignit pe crucea Golgotei, eroismul omenesc al lui Petru se va transforma într'un eroism creștin ce va folosi bisericii creștine. Cum s'a și întâmplat într'adevăr. Astfel se explică muștrarea Domnului, adresată lui Petru, că adică Petru se grăbește la fapte cari nu au nimic de face cu scopurile împărăției lui Dumnezeu, pe când el e rezervat pentru acte de eroism creștin și deci de folos statornicirii împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Acum să precizăm: *fără jertfa Domnului, orice jertfire a omului nu are niciun preț*. Dar nu e destul atât. Căci, dacă în momentul de față, Domnul s'a jertfit, înseamnă că orice jertfire a omului are preț în fața lui Dumnezeu? Desigur că nu. E nevoie deci de complectare. Și atunci vom zice: *Fără conștiința personală, adâncită și nezdruncinală, că Domnul s'a jertfit pentru izbăvirea noastră din păcat, orice faptă a omului, chiar eroică, n'are nici o valoare în fața lui Dumnezeu*.

Această conștiință a prețului infinit a jertfei Domnului trebuie să stăpânească întreaga ființă a preotului, s'o dirijeze și numai ea s'o determine la acțiuni practice.

Petru a experimentat foarte repede adevărul cuvintelor profetice ale Mântuitorului: „Amin, amin, grăesc ție că nu va cânta cocoșul până ce te vei lepăda de mine de trei ori“. Și atunci „a plâns cu amar“. Pentru că sentimentele lui de iubire față de Mântuitorul erau adevărate, puternice.

Dacă sunt preoți, cari niciodată nu s'au căit de anumite jertfe ale lor, înseamnă că niciodată nu au avut conștiința jertfei, de preț infinit, a Domnului. Se poate verifica această ipoteză dureroasă? Din păcate, da. Pentru că astăzi mulți preoți vorbesc, tare și în public, despre jertfele lor, dar nimic despre jertfa Domnului. Ca și cum aceasta nici n'ar fi existat. Ci binele își are început cu jertfa adusă de ei.

Preoția este cu adevărat o preoție a lui

Hristos numai din momentul în care începe să se alimenteze din puterea sângelui curs pe crucea Golgotei, fiind întărită prin puterea Duhului lui Dumnezeu, adică a hirotoniei. Nu aceea care să întemeiază pe diploma unei școli teologice, sau pe alte drepturi omenești. Poate cineva să aibă hirotonia, dar dacă nu are conștiința prețului jertfei Mântuitorului, acesta îl face pe el per-

sonal, nu oficiul lui, inapt de darurile și puterile duhovnicești acordate de Dumnezeu slujitorilor Săi. Căci și Petru a trebuit să recunoască adevărul și jertfa Mântuitorului a avut un senz, pentru a se învrednici de primirea Duhului lui Dumnezeu în ziua cincizecimii, și pentru a fi adevărat preot sau apostol al Lui.

Pr. M. P.

I N A Ș T E P T A R E

— Rânduri pentru Preoteasă —

Intr'o seară mohorâtă de Noembrie, pe un peron aproape pustiu, două femei stau sgribulite în paltoanele lor pe banca singuratică și indiferentă, care simbolizează zădărnica și piericiunea goanei inutile a oamenilor; umiliți servi ai mașinei imense și veșnic neliniștite, care înspăimânta pe cei din jur cu răbufnelile-i sgomotoase și mișcarea-i vertiginoasă.

Amândouă par nerăbdătoare; caci rătăcesc mereu cu ochii în zarea întunecată scormind adâncul nopții.

Una e în vârstă, cutele feții îi precizează toamna vieții, ochii-i negri n'au nimic deosebit de ceia ce se vede în ochii tuturor.

Cealaltă e tânără, cu un obraz de copil, o beretă pe ceafă și o privire adâncă, care vede par'că mai mult în interior decât în afară. Așteaptă, dar gânduri multe i-se sbat sub fruntea-i înaltă.

Ca mai în vârstă, plictisită de golul peronului și mai ales de absența oricărui gând, încep să vorbească, sau mai bine zis, să-și iscodească tovarășa de așteptare.

— Dar, dumneavoastră pe cine așteptați?

— Pe soțul meu. — Răspunde liniștit vecina.

— Credeam că sunteți o copilă și spuneți că sunteți și măritată, desigur că de curând?

— Nu! De mult, dar nici nu sunt așa de tânără, poate îmbrăcămintea mă întinerește, căci am și copii.

Și deaci vorba se înjgheabă desbinelea. Bătrâna o iscodea mereu și din ce în ce părea mai surprinsă. Vântul mi-aducea la ureche

crâmpes din răspunsurile armonioase ale celei tinere și un întuneric gol în întrebările și aprecierile celei bătrâne.

— Cum, adică și micuțul tace, când îl închini?

— Da, și e așa de drăguț, căci în liniștia lui par'că își dă seama de nemărginită putere Dumnezeească.

— Sigur, că și dumneavoastră credeți, poate vă și închinați seara? Încercă să ironizeze bătrâna.

— Da! Dar de ce vă surprinde, când spuneți că sunteți tot creștină?, răspunde liniștit tovarășa și continuă.

Dar nici n'aș putea dormi fără să mă rog, mi-s'ar părea o zi netrăită; e singurul moment cu adevărat frumos al zilei; căci în acele clipe uit de toate grijile. M'aș mira să fie altfel. Dar, dumneavoastră, nu vă rugați? Nu credeți în Dumnezeu mai ales la văstra, pe care o aveți?

Răspunsul bătrânei se pierdu în vânt. Nu desluși decât atât:

— . . . Nu se mai obișnuște la nimeni, mă miră mult că aud aceste lucruri dela o tânără. E ceva rar și deaceia v'am și întreat atât de curioasă.

— Pe mine mă uimește mirarea dumneavoastră, dar mă și lămurește. Dacă copiii dumneavoastră și ai altora la fel, au crescut și cresc fără nici-o credință, iubire și respect pentru Dumnezeu, cum vom putea respecta și iubi pe semenii lor? Ne mirăm și mai ales, ne revoltăm de cruzimea și răutatea oamenilor, dar nu căutăm vina, care constă

în sălbăticia în care cresc copiii; căci ce deosebire mai e între ei și celelalte animale?

Gasul i-se apriasese, ochii-i străluciau, scăpărând scânteii. Erău ochii unei vizionare. Se sculă în picioare, spuse scurt „bună seara” și se îndreptă spre marginea peronului, lăsând pe banca indiferentă pe bătrână cu ironia moartă pe buze și atât de fastăcită încât a trebuit să facă o sfortare pentru a se ridica să iasă întru întâmpinarea monstrului cu ochi de foc.

Am căutat să urmăresc pe tânăra această rară prin frumusețea gândurilor și mai ales a vieții ei senine, pline de încredere în atotputernicia Dumnezeiască; dar ea se pierduse în noapte și mulțimea, care scoboară din vagoane.

Ea se pierduse în noapte și mulțime, dar năvăli mulțimea amintirilor și imaginilor iatacului alb, cu candela aprinsă deasupra căpătâului micuților de alădată și acuma în casele părinților, care-și duc viața de oameni și creștini adevărați.

Căci ce poate fi mai dragă decât înfățișarea lor de ființe mici, în cămășuțele lungi

în genuchi în fața icoanei, rugând cu glăscioarele lor pe Atotputernicul pentru sănătatea lor și a părinților?

O stângăcie dulce în dorința de a-și face semnul crucii cu mânuțele lor mici și o strălucire îngerească în ochisorii lor, încât asemenea clipe nu se pot uita niciodată. Dacă se vor uita toate jocurile lor de micuți sburdalnici, nu se va putea uita însă, aceste momente sublime, care se leagă de suflet pentru toată viața. În afară însă, de această duiosie pentru ei, cei mici, rugăciunile acestea alcătuiesc pedestalul moral-creștin, pe care se va înălța întreaga lor ființă sufletească, gardian credincios în toate frământările vieții acesteia pământești.

Fericită femeie, care știi să păstrezi averea cea mai de preț a copiilor tăi! Se vede că și tu ai avut-o în dar dela părinți.

Ce mare păcat însă, pentru acei cari au avut-o ca și tine, dar uită că bunurile nu trebuie risipite; ci lăsați urmașilor fiindcă noi nu suntem decât stăpâni vremelnici.

Sacontala Angelescu

S P I R I T I S M U L *)

Definiție și doctrină

După cum îl definește șeful spiritiștilor Allan Kardec, „spiritismul este știința care tratează despre natură, origina și soarta spiritelor precum și de raporturile lor cu lumea corporală” 1) Adepții spiritismului pretind că el este totdeodată și *știință* de observație și *doctrină filosofică și religioasă*.

a) Ca *știință* practică, constă în relațiunile experimentale pe care le poate stabili cu lumea spiritelor;

b) Ca *doctrină filosofică* dă relațiuni asupra existenței, manifestării și învățaturii spiritelor;

c) Ca *religie* dă reguli de purtare în viață, urmărind un scop moral.

Allan Kardec îi atribuie mai mult caracterul de știință și nu de religie și ca probă, zice el, — spiritismul numără printre aderenții săi oameni din toate religiile, cari n’au renunțat nici la convingerile lor științifice 2).

Hașdeu, din contră, socotește spiritismul ca pe unica religioasă ce se întemeiază pe cele trei principii universale: Dumnezeu, nemurirea, deslănuirea 3).

Existența, origina și natura sufletului, după spiritism.

În spațiul ce ne inconjoară există o mulțime infinită de ființe invizibile, numite spirite 4). Spiritele au fost create de Dumnezeu ca să însoțească materia. În peregrinarea lor prin spațiu, au fost încercuite de materie, mai întâi invizibilă, eterică și mai apoi de materie vizibilă, fizică, constituind astfel mineralul timp de mii de secole, spiritul a stat închis în mineral. În circuit de materie grosolană, până când, prin mari eforturi a ajuns să treacă dela forma anorganică la cea organică, la plantă. De aci iarăși, prin mari eforturi și în virtutea legii universale a evoluției, spiritul trece la o altă formă, aceea a animalelor, mai întâi mai inferioare și apoi din ce în ce mai superioare, până ajunge la forma om. Orice forme de noi corpuri au fost pre-

*) Vezi Apostolul Nr. 4 din 15 Febr. 1932.

1. Qu'est ce que le Spiritisme? pag. 3.

2. " " " " " " " " " 6.

3. Sic cogito " " " " " " " " " 15.

4. După Scarlat Demetrescu—Viața dincolo de mormânt.

gătite mai întâi în spațiu, în stare fluidică, de anumite spirite.

Când spiritul animalului s'a încarnat în forma om, s'a pogorât de sus un nou suflu de viață, dela Duhul Spirit, a treia față a Dumnezeirei, l-a întărit și fiind condus și din spațiu de marii conducători spiritali, omul sălbatec se ridică, în decurs de mii de secole, la lumina civilizației de azi. Pentru a se grăbi evoluția vieții și pe pământ—susțin spiritiștii, că Dumnezeu a trimis oameni mai avansați din alte planete, să le servească celor de pe pământ de conducători și învățători. Apoi, spiritele care conduc evoluția omului au născut în el plăceri și dureri profunde, care l-au făcut să raționeze, căutând să evite durerea și să se îndestuleze de plăceri. În toate împrejurările spiritele din spațiu intervin în viața omului, ajutându-l să meargă mai repede pe calea progresului.

Spiritele au fost create de Dumnezeu simple și ignorante, iar ca stare morală, nici bune, nici rele¹⁾.

Dacă se observă astăzi stătea inegalități între oameni, aceasta nu este decât consecința progresului pe care sufletul l-a realizat. Înainte de unirea cu corpul, trăind în spațiu și ascultând de învățăturile Marilor Spirite și mai ales, prin un șir mai mare sau mai mic de reîncarnări, pe pământ sau în alte planete.

În ceea ce privește *natura* spiritelor, s'a stabilit că ele nu sunt ființe abstracte, în sensul absolut al cuvântului, ci au un înveliș de o materie invizibilă, fluidică, numit perispirit, care în unele cazuri, prin condensarea moleculelor, se poate vedea sau pipăi.—Perispiritul servește sufletului de vehicul în voiajurile sale prin spațiu și-l însoțește în încarnările sale în corpul omenesc.

În ceea ce privește *forma* spiritelor, nu trebuie să ne închipuim că ele ar fi ființe vagi și nedefinite, ci sunt ființe asemănătoare, cu noi, având un corp ca al nostru, însă fluidic, invizibil.

Spiritele în spațiu, au toate proprietățile pe care le au și în corpul omenesc, cum ar fi inteligență, voință, stări afective, etc., însă un grad mult mai avansat deoarece nu sunt amorțite de materie. Ele au senzații cari nouă ne sunt necunoscute, văd și aud lucruri pe care simțurile noastre limitate nu ne permit a le vedea și auzi, citesc în gândurile noastre, într'un cuvânt, pentru ele nu există nimic ascuns. Spiritele înt'rvin și în viața noastră, ne observă și ne conduc fără încetare. Ele sunt pretutindeni.

Scurta sufletului încarnat în corpul omenesc.—Reîncarnarea.

Încarnările în corpul omenesc, sunt socotite ca mijloace de evoluare a spiritului, astfel că orice spirit trebuie să treacă prin aceste încarnări, ca să-și ajungă scopul său—maximum perfecțiunii.

Când un spirit s'a hotărât să se încarneze în-

tr'un corp omenesc e luat de un alt spirit conducător și coborât din înălțimea spațiului eterat în domeniul materiei fizice, pe pământ, locașul suferinței, infernul prin care omul trebuie să treacă în evoluția lui spre viața veșnic spirituală.—Ajuns pe pământ, spiritul se îngrozește de întunerecul ce domnește în lumea materială și ar dori să nu se mai încarneze, să se reîntoarcă iarăși în spațiu luminos eterat. Însă spiritul ghid îl înbărbătează, îi arată femeia ce-l va fi mamă și-l părăsește. Rămăs singur, spiritul se îndrăpăță către acca femeie, atras ca de vidul unei mașini pneumatice, se strecoară în rânțelele ei, își condensează perispiritul și-și atrage în jurul lui moleculele și celulele viitorului fetus, servindu-i de tipar de calapod fluidic.—Aci, învăluit de materie, spiritul își pierde conștiința de sine, un val de uitare se așterne peste tot ce a știut el.

Când s'a stabilit o perfectă armonie între spirit și materie, atunci copilul pregătit pentru a se naște. Pe măsură ce copilul crește, spiritul acțiunează asupra materiei și-și croiește drumul vieții spre bine sau spre rău, după gradul de avansare al spiritului.

Legile după cari se încarnează spiritul.

Încarnarea spiritului nu se face la întâmplare. Legile cari dictează cum și unde să se încarneze spiritele sunt fixe și imutabile.

Asa de pilă, dacă un spirit în o existență anterioară a făcut rău semenilor săi, se va reîncarna în un corp mutilat spre ași ispăși greșile; dacă a fost mândru se va renaște în un corp ce va provoca râsul; dacă a fost un ateu, sau un avid materialist, se va renaște un idiot; dacă a mințit sau a făcut alte păcate cu gura se va naște mut; va fi în fine, când bogat, când sărac, când frumos când gârbovit, până va parcurge toată gama vieții omenesti și se va perfecționa.

Scopul încarnărilor spiritului în corpul omenesc, este ca spiritul să ajungă pe calea evoluției naturale, la perfecțiunea intelectuală și morală, la o viață înaltă spirituală.—Dacă într'o viață trăită pe pământ, spiritul nu a ajuns la perfecțiunea trebuincioasă, se va reîncarna încă a doua, a treia și a patra oară, în un șir nesfârșit de existențe, până va ajunge să se elibereze de orice dorinți și pasiuni și să ducă o viață curată spirituală, în tovărășia marilor Spirite evolute ale cerului.

Progresul se efectuează însă pe pământ. Dacă în o existență anterioară spiritul a fost încarnat în un om de geniu, în o nouă viață se va reîncarna în sânul unei familii sensibile, ca astfel să se poată manifesta mai de timpuriu și să mai progreseze încă în știință. Astfel explică spiritiștii²⁾ geniile precoce, cum a fost Mozart, care la vârsta de 4 ani executa la pian sonate foarte

1. Allan Kardec, op. cit. pag. 157.

2. După Scurlat Demetrescu — Viața de dincolo de mormânt.

dicile, Bethoven, care la 10 ani era artist desăvârșit, Henrik de Henneke, care la 3 ani știa 3 limbi, Willy Fureros, care la patru ani și jumătate conducea o orchestră, producând stupefacția întregului Paris și mulți alții asemenea acestora.

Pământul dar, este pentru spirit locul de pregătire pentru o altă viață spirituală, este purgatoriu unde spiritul se curăță de orice impuritate, este, locul unde spiritele bune se bucură de fericire, iar cele rele se chiruiesc, ispășindu-și greșalele ce au făcut în alte vieți. *Nu există niciun alt loc de pedeapsă pentru spirite, nici altă judecată pentru faptele ce au săvârșit în diferite vieți*, afară numai de legea fixă a progresului, căreia fiecare spirit trebuie să se supună, căci toate spiritele trebuie să iasă din starea de impuritate și înapoiere și să ajungă la fericire.

Soarta sufletului după moarte.

Moartea nu trebuie să înspăimânte pe nimeni. Pentru spirit, momentul morții e mult mai ușor decât al încarnării, căci în timp ce în momentul încarnării spiritul suferă din cauza încercuirii materiei, în momentul morții el se bucură că scapă din închisoarea corpului omenească și că va trăi iarăși în regiunile luminoase ale spațiului. — Faptul morții constă în separarea spiritului de corp și încetarea funcțiilor organice. Această separare se face foarte ușor la oamenii cari au fost blânzi, morali și miloși, din cauză că ei au fost prea puțin atașați de materii, au fost slab uniți cu corpul fizic, pe câtă vreme la cei ce au fost răi, cei ce și-au legat prea mult viața de lumea aceasta materială, degajarea spiritului se face cu foarte mare greutate.

Odată ieșit din corp spiritul întâlnește mai multe spirite ale rudelor, precum și spiritul ghid ce are să-l însoțească în drumul ce va face prin spațiu. În spațiu, spiritul e purtat prin învelișul de materie fluidică, numit și *planul astral*, până la nivelul unde materia perispiritului lui se potrivește cu a planului astral.

În planul astral stă mai mult sau mai puțin, după cum pe pământ a fost bune sau rău. Dacă pe pământ s'a lăsat prea mult de partea materială a vieții, de averi, de plăceri, dacă a făcut rău altora, atunci șederea în planul astral e de lungă durată și chinuitoare, căci aci sufletul încă mai păstrează stările afective, voința și inteligența cea a avut pe pământ, ba încă în un grad mult mai dezvoltat. Astfel, în planul astral, o poftă se deșteaptă cu o pasiune nebună, dar pentru că n'o poate satisface, spiritul suferă mult. — El trebuie să se desfacă încetul cu încetul din încercuirea dorințelor și aceasta constituie pentru el o mare suferință. Durata șederei în planul astral este proporțională cu gradul de evoluare al spiritului, cu faptele ce a făcut pe pământ. Pentru omul care pe pământ a făcut fapte bune, a dus o viață mai spirituală, trecerea prin planul astral se face cu foarte mare ușurință, spiritul lui, ne-

fiind înconjurat de materia grosolană a dorințelor și poftelor josnice.

După ce spiritul și-a terminat ucenicia în planul astral se desbracă și de haina fluidică, astrală și este condus de spiritul călăuză, care nu-l părăsește niciun moment după ieșirea din corpul fizic, în o altă pătură a spațiului mai superioară, cu o materie mai fină ca a planului astral, în *planul mental*. Aci spiritul este învelit în această materie foarte fină, care constituie în jurul lui corpul mental. În planul mental spiritul duce o viață de fericire, pentru că el nu mai are în jurul lui materie inferioară astrală, ale cărei vibrații să mai deștepte în el dorinți și pasiuni.

Tot binele ce a făcut în viața pământească, aci e pus în evidență și se bucură de el. Durata cât stă spiritul în planul mental e în raport cu faptele bune ce a făcut în viața omenească. Aci se face bilanțul binelui săvârșit pe pământ și se vede progresul realizat de spirit, în comparație cu starea lui din alte vieți precedente — După ce și-a terminat șederea și în planul mental, spiritul își transcrie în esența sa pur spirituală — în corpul cauzal — toate facultățile mentale, ce le-a avut în corpul mental, întocmai cum planta își transcrie în embrion toate calitățile unei noi plante și astfel leapădă și învelișul mental, pentru a merge în un plan mai superior, unde nu mai există nici forme, nici chipuri de oameni, ci spiritul pur, asemenea unei scântei, radiază în jurul său lumină cu atât mai vie și mai strălucitoare, cu cât este mai sus pe scara evoluției.

Corpul cauzal al spiritului îl însoțește în toate încarnările, însă nu se poate vedea din cauza corpului fluidic. Totuși această lumină există la fiecare om, ca o pătură luminoasă în jurul corpului, numită *aură*.

În starea aceasta, adică în corpul cauzal, spiritele celor ce au făcut bine în viața pământească se bucură de o fericire mult mai mare, ca în planul mental. Durata șederei în această stare este deasemenea în raport cu faptele bune.

De la un timp, spiritul recunoaște că a ajuns destul de sus pe scara evoluției și se naște în el dorința de a se reîncarna iar în viața pământească, pentru a progresa și mai mult în viața spirituală și astfel se începe reîncarnarea de care am vorbit până acum.

Manifestările spiritelor și raporturile lor cu lumea pământească.

Vorbind despre partea experimentală, științifică a spiritismului, anticipez a spune că personal n'am asistat niciodată la vre'o ședință de spiritism, ca astfel să mă mă conving de realitatea fenomenelor ce se produc. N'aș putea deci să precizez dacă fenomenele ar fi sau nu reale. — Pe cale de deducțiune logică însă, ar trebui să recunoaștem realitatea fenomenelor spiritiste. Așa spre exemplu cei mai mulți dintre noi, nu asistăm la experiențele științifice ce se fac în laboratoare și cu toate astea, primim ca pure adevăruri rezultatele ra-

portate de oamenii de știință. De ce dar atunci, raportul *aceluiasi om de știință*, referitor la experiențele științifice, să-l primim ca adevăr pur, iar pe cel referitor la experiențele spiritiste, să-l primim cu n-încredere, sau cel mult, cu rezerve? Cel mai cuminte lucru ar fi să controlăm ambele experiențe. Inșă, în timp ce elementele materiale se supun întotdeauna aceluiași legi fixe ale transformărilor, indiferent dacă noi avem sau nu anticipat credința în producerea fenomenului, la experiențele spiritiste se cere să ai mai întâi credința că fenomenul se va produce și numai așa experiența va reuși. Cu alte cuvinte,—două căi de a te convinge de adevăr; în cazul experienței științifice—vezi, și crezi; iar în cazul experienței spiritiste—să crezi—ca să vezi! „Dar care ne-ar fi siguranța“, zice *Panaït Macri*!), „că gândul de a produce o mișcare, n'ar putea să miște mușchii noștri fără să vrem și fără să știm“?

Concentrându-ne toată atenția asupra actului ce trebuie să se execute, gândirea trece la degete, inconștientul nostru intră în acțiune și mișcăm obiectele fără să vrem.

În ședințele spiritiste însă se produc și altfel de fenomene ca: mișcarea obiectelor fără contact, aduceri de flori și tot felul de obiecte, călătoria instrumentelor fără a fi atinse, etc., fenomene despre care spiritiștii, susțin că sunt produse de spirite.

Spiritele se manifestă cu ajutorul corpului psihic, al perispiritului, care mai e numit și corp astral, corp fluidic, corp odic, dublu eteric, etc.

Comunicarea cu spiritele a fost la început greoaie, întrebându-se mesele învârtitoare. O asemenea masă avea trei picioare, dintre care două pe roate, iar la al treilea era atașat un creion, cu care spiritul scria pe hârtia ce era pusă sub masă. Masa aceasta se mai numea și *psihoaraf*.—De asemenea se mai comunica cu spiritele cu ajutorul mesei, prin întrebări, la care dacă spiritul avea să răspundă afirmativ, ridica masa în sus din o parte, dacă nu, nu o mișca deloc. Cu mesele însă s'au făcut și multe șarlatanii, care au scăzut prestigiul spiritismului.—Mai târziu s'a întrebuitat *spiritoscopul*, care consta tot din o masă pe care era scris alfabetul și numerile dela 1-10, iar în mijloc era prevăzută cu un pic ce se învârtea în jurul unui ax fix, arătând literile, ce erau scrise de unul din asistenți și despărțte apoi în cuvinte.

Cu timpul, s'a părăsit și metoda aceasta, întrucât s'a dovedit că unele persoane, numite *mediumi*, ar putea servi ca mijloc de manifestare a spiritului. În stare de somn hipnotic, sau provocat prin pase magnetice, persoana medium transmite spiritului materie fluidică, dându-i astfel posibilitate să se manifeste prin mâna, auzul sau văzul mediumului. Astfel spiritul poate scrie cu mâna mediumului chiar în limbi necunoscute de el. Mediumii aceștia se numesc *mediumii scriitori*. Mai sunt și altfel de mediumii și anume:

Mediumii lucizi, care văd evenimente întâmplare în trecut și prezent, la distanțe foarte mari, precum și obiectele închise în cutii opace, *mediumii auditori*, cari aud ce le vorbesc spiritele, *mediumii autoscopi*, care văd ce este și ce se petrece în interiorul corpului lor, *mediumii psihometrii*, cari fiind în posesia unui obiect al unei persoane, pot să dea relațiuni asupra situațiunei trecute și prezente a acelei persoane, *med. umi premonitori*, cari fac preziceri pentru viitor și mulți alții.

Spiritele se mai pot manifesta și în alte moduri și anume:

a) *Prin aparițiuni de fantome fluidice*. Fantomele sunt de două feluri: fantomele oamenilor vii și fantomele oamenilor morți. Prin fantomele oamenilor vii se înțelege dublu fluidic al fiecăruia om, sau perispiritul, care la unii oameni prin o mare putere de voință, se poate degaja din corp și face voiajuri pe unde dorește. Fantomele oamenilor morți sunt spiritele celor ce au trăit pe pământ. Fantomele, atât ale oamenilor vii, cât și ale oamenilor morți, se prezintă prin trei forme deosebite:

1) *Invizibile* cu ochiul liber, dar putând a impresiona aparatul fotografic.

2) *Vizibile* cu ochiul liber, dar fluidice.

3) *Materializate* complet, putând fi vizibile, fotografiate și pinăite. Materializările se fac tot prin ajutorul mediumului, care comunică spiritului materie fluidică. Fantomele apar îmbrăcate de obicei în haine albe și lungi. Inșă dacă mediumul, are o putere de exteriorizare mai mare, fantomele apar chiar în hainele corpului ce reprezintă.

b) *Prin sgomote și pocnituri* în mese, în perți, în aer etc.

c) *Prin levitațiuni*, adică ridicarea corpului uman și a altor corpuri în aer, fără contact.

d) *Prin anorturi*, adică aducerea spontană de obiecte, flori, fructe, bonboane, bijuterii etc., fie din interiorul camerei de ședințe, fie din afara ei, deși ușile și ferestrele sunt închise și pecetluite.

Pentru toate cazurile de comunicări și manifestări, erumărate mai sus, spiritiștii citează sute de mii de rapoarte ale ședințelor cu fenomene anunțate prin o puzderie de citate care inundă literatura spiritistă, iar referenții lor sunt oameni cu mare autoritate științifică și culturală.

Dar spiritiștii nu se țin numai în cadrul strict științific al manifestărilor spiritiste, ci, după cum am anunțat și în partea generală a acestui studiu ei au formulat și o doctrină filosofico-religioasă, pe care o cred ca cea mai înaltă și singura adevărată. În susținerea acestei doctrine, în mod implicat, ei au trebuit să atace dogmele și învățăturile bisericii creștine și în numerile ce vor urma, vom vedea cum au făcut aceasta.

Pr. Sp. ANDREESCU

Văleni Mușcel

1. Cele două suflete și spiritismul, pag. 74.

CARTEA LUI ORIGEN DESPRE RUGACIUNE

Deasemenea, cel ce roagă, nu se poate să-și câștige ertarea păcatelor sale, dacă n'a ertat din inima sa, fratelui său care i a greșit și a fost vrednic să dobândească ertarea. Și pentru că trebuie, ca cel ce se roagă, să facă acest lucru, așa cum trebuie, sau cel puțin să năzuiască la aceasta, sânt o mulțime de mijloace, după credința mea, spre a ajunge acolo. Iar în rândul întâi, fără îndoială, este bine, oarecum din toate punctele de vedere, ca cel ce se roagă, să fie cu mintea încordată, adică, să fie într'asa fel starea sa la rugăciune. ca și cum ar fi în fața lui Dumnezeu și ar vorbi cu dânsul, ca și cum Dumnezeu ar avea ochii Săi asupra-i și ar fi de față.

Dupre cum unele idei și aduceri aminte a faptelor ce s'au întâmplat dau o altă înfățișare pricinuită de aceste aduceri aminte, tot astfel trebuie să credem că este folos să ne aducem aminte că Dumnezeu stă de față și ia seama la ceea ce se petrece, în adâncul cel mai tainuit al sufletului. Pentru aceasta sufletul trebuie derelict într'asa fel în cât să facă plăcere lui Dumnezeu, pentru credința că este de față și el cercetează și știe de mai înainte orice gând, pentru că dânsul pune la încercare și socotește rinichi. Să presupunem, într'adevăr, că în afară de lucrul acesta nici un alt folos nu ai după urma înfățișării la rugăciune cu acest cuget. Trebuie să ne căm seama că nu este puțin lucru să te pregătești cu atâta cucernicie pentru vremea rugăciunii. Dacă faci lucrul acesta, de mai multe ori, de câte păcate nu te desbară și la câte fapte bune nu te duce! Știu, lucru acesta, din cele prin cari au trecut aceia cari s'au dat să facă cam des rugăciuni. Și apoi dacă aducerea aminte de un om vrednic de toată cinstea și plin de înțelepciune, ne face să ne luăm la întrecere cu el și adesea oprește pornirile noastre la rău, cu cât mai mult aducerea aminte de Dumnezeu, Tatăl tuturor, va ajuta acela cari la rugăciunea către Dânsul cred că sânt în fața Lui și vorbesc cu Dumnezeu care este de față și-i ascultă.

9. De altfel, cele spuse, trebuie dovedite cu Dumnezeieștile Scripturi astfel: Cel ce se roagă trebuie să ridice mâini nepângărite, prin aceea că a ertat ori și căruia care a greșit față de dânsul. Să stărpiască din sufletul său palama răshunării și să n'aibă mânie cu nimenea. Deasemenea, să nu-și turbure mintea cu alte cugete streine. Trebuie ca în vremea rugăciunii să-și uite de orice cuget care este strein de rugăciune. Nu este oare, cea mai mare fericire să fii într'o astfel de stare?

Intr'acest înțeles învață sf. Pavel, într'a sa întâia către Timotei. Pentru că iată ce zice: *Așa dură, doresc ca bărbații să se roage în tot locul cu ridicarea de mâini nepângărite, fără de mânie*

și fără de îndoire (28). De altfel, lucrurile acestea trebuie să le facă și femeea, mai ales la rugăciune. Cu liniște și cu bună cuviință, sufletește și trupește, lăsând la o parte, toate, toate.

Și când se roagă, să fie cu frica lui Dumnezeu și să-și scoată din cap orice gând desfrânat și femeesc și să nu se împodobiască cu cărlionți și cu aur sau cu mărgăritare sau cu haine scumpe, ci să se împodobiască, cu ceea ce cade să se împodobiască o femeie, care-și face o fală din a spune că poartă cinstea lui Dumnezeu. Nu mă îndoesc că oricine va crede fericită, numai sub o astfel de condiție pre o femeie care se înfățișează la rugăciune, în felul acesta cum a învățat într'această carte sf. Pavel când zice: *Femeile, așigurați-vă. În ce privește împodobirea lor să fie în haine curțicioase. Cu rușine și cuminenție să se împodobească. Nu cu cărlionți și cu aur sau cu mărgăritare sau cu haine scumpe ci cum se cade femeilor care-și fac o fală din a spune că poartă cinstea lui Dumnezeu prin fapte bune* (I Timotei 2, 9-10). De altfel și Profetul David, vorbește de o mulțime de alte lucruri, pre cari trebuie să le îndeplinească sfântul care se roagă. Și mi se pare că e nimerit a te înfățișa, pentru că fiindu-ne lămurite, să folosiască în cea mai mare masura, la aplecarea și pregătirea pentru rugăciunea celui ce s'a aliosit pre sine lui Dumnezeu, chiar dacă numai scopul acesta s'ar avea în vedere. Iată ce zice: *La Tine, care locuiești în cer am ridicat ochii mei* (Ps. 122, 1). Și: *La Tine, am ridicat sufletul meu Dumnezeule* (Ps. 24, 1). Ridicați sânt într'adevăr ochii minții, pentru că să nu mai fie puși pre lucrurile pământești și să nu-ți mai umpli inchiuirea cu lucruri materialnice. Și așa de mulți au fost înălțați, în cât priveșc de sus lucrurile trecătoare și numai pre Dumnezeu îl au în vedere, pentru ca să se arate vrednici și cuviinciosi față de Acela care ascultă când stai de vorbă cu Dânsul. Oare nu sânt, de cel mai mare folos acești o hi, cari văd mărirea lui Dumnezeu, după descoperirea feții Lui și însuși chipul Lui care se schimbă din mărire în mărire (2 Cor 2 18). Atunci într'adevăr, dobândesc ei un belșug de înțelegere, într'un oarecare fel, cum dumnezeiesc.

Lucrul acesta se învederează din următoarele: *Insemnându-s'a preste noi, lumina feții Tale, Doamne!* (Ps. 4 7). Iar dacă sufletul se înalță și se alipește de Duhul sfânt și se departe de trup și nu numai se alipește de sf. Duh ci se și vâra' într'nsul, după cum se învederează din: *La Tine am ridicat sufletul meu*. Fără îndoială, nu este așa că sufletul care se desparte de cele

1. Străduirea feții lui Dumnezeu lasă urme, semne, în mintea, în inima, în purtarea aceluia preste care această strălucire a jucat.

pământești se spiritualizează!). Iar ertarea greșealelor făcute față de noi de alții este o faptă de foarte mare virtute, pentru că după sf. Profet Ieremia insumează în sine toată legea. Într'adevăr, iată cum se rostește el: *Nu așa a fost porunca mea către părinții voștri, când eșiau ei din Egipt. Le-am poruncit însă următorul lucru: Nimenea să nu poarte ciudă în inima lui pre aproapele său* (7. 22-23 Zaharia 7 9). Iar dacă ertăm greșelilor noștri greșealele, pentru că ne ducem la rugăciune, păzim porunca Mântuitorului. Pentru a iată ce zice Dânsul: „Dacă vă apucați de rugăciune, ertați orice ați avea împotriva cui-va (Marcu 11 25). Invederat lucru că dacă ne înfățișăm așa la rugăciune, facem cel mai mare bine.

10 Iar lucrurile acestea au fost spuse, din pricina presupunerii, că chiar dacă n-am câștiga nimica după urma rugăciunii, are pentru noi cele mai bune urmări. faptul că înțelegem și isbutim să ne rugăm cum trebuie. De altfel, lămurit lucru este că cel ce roagă astfel, chiar când spune rugăciunea va auzi cu puterea celui ce aude pre Acela pre care-L are în vedere: „Iată, sânt de față“. Firește, dacă, a lepădat, înainte de a se ruga, orice părere care nu se potrivește. Purtări de grijă a lui Dumnezeu. Lucrul acesta, cu drept cuvânt, se învederează din: *Dacă te desuși de orice legături, de amănintări și de cuvinte de cârtire*, (Isaia 58 9) Cel ce dobândește împlinirea tuturor cererilor este slobod de orice legătură a nedreptății și nu se rostește împotriva lui Dumnezeu care orânduiește orice vronește pentru deprinderea noastră. Și neapărat, nici nu cârtește în gând, pre ascuns, fără glas, ca să nu fie auzit de oameni, un fel de bombănit ca al slugilor rele, cari nu se împotivesc prea ne față la poruncile stăpânilor lor. Bombănesc însă aceia, cari nu îndrăsnesc să vorbească de rău în gura mare și cu toată inima. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu, din pricina celor ce se întâmplă, pentru că li se pare lor, că Domnul a toate, nu știe lucrurile de cari ei sânt nemulțămiiți.

Și eu cred, că de lucrurile acestea, se vorbește în lob: *Pentru toate acestea, ce au căzut pe camil său, n'a făcut Iob nici un păcat cu buzele sale, înaintea lui Dumnezeu*. Iar de ispășirea dinnaintea acestora, iată ce este scris: *Pentru toate, ce au căzut pre camil său, nici un păcat n'a făcut Iob înaintea lui Dumnezeu* (1 22 și 2. 10). Fără îndoială că porunca, care oprește, se găsește într'a doua lege. Ea spune: *Ia seama, să nu cumva vorba tănuită întru inima ta, să derină nelegiuire, pentru că-i fi zicând: Se apropie anul al șaptelea ș. c. l... (15 9) 2)* Așa dară, cel ce se roagă astfel, folosindu-se de acest fel de lucruri, are, în sine, cele mai bune însușiri, de a se uni cu Duhul Domnului, care umple toată lumea (Inț. 1. 7), și tot pământul și cerul, il umple, pentru că iată ce zice prin Pro-

fetul: *Oare, nu umplu eu cerul și pământul, zice Domnul?* (Ieremia 23. 21). De altfel, pentru curăția de care s'a vorbit mai înainte, ia parte la rugăciune, Cuvântul lui Dumnezeu, care stă chiar în mijlocul acelor cari se roagă, fără ca ei să și dea seama, pentru că nu lipsește dela rugăciunea nimănui și se roagă Părintelui pentru acela pentru care a fost pus mijlocitor. El este, firește, Arh ereul producătorilor noastre, în fața Părintelui, Fiul lui Dumnezeu este apărătorul nostru, El se roagă pentru aceia cari socotindu-se prietenii Săi, nu se roagă printr'Insul cam neîntruot, nici pentru aceia cari crezând că El este, firește, apărător la Dumnezeu al interelor lor, nu ascultă de învățăturile cari spun: *Trebuie să te rogi întotdeauna și să nu te lenevești. A spus o parabolă cum că trebuie, zice, în toată vremea a face rugăciuni și a nu se lenevi. Era un judecător într'un oraș... ș. c. l. 9)*. Iar înainte de acestea: *Și a zis către dânșii:*

*Dacă cineva dintre voi are un prieten și se va duce la dânșul în miez de noapte și-i va zice: Prietene, îmi trebuie 3 pâini, fiindcă a venit la mine după drum un prieten și nu am ce să-i mun dinnainte (Sf. Luca 11. 5 6). Și după puțin: Vă spun eu vouă! chiar dacă nu l-ar asculta, pentru că l-a trezit din somn, la vremea aceea, pentru că-i este prieten, desigur, din pricina îndrăsnelii lui, îi va da oricât îi trebuie (Sf. Luca 11 8). Cine nu va năzui să se roage cu sânguință, dintre aceia cari cred nemincinosului cuvânt al lui Iisus, când zice: *Cereți și vi se va da vouă. Pentru că tot cel ce cere ia.* (Sf. Luca 11 9). Fiindcă, bunul Părinte când il rugăm nouă, cari am luat dela dânșul Duchul înfierii, ne dă pâinea cea vie și nu piatra pe care vrăjmașul o dorește să fie de mâncare lui Iisus și ucenicilor Lui: *Dă, Părintele, bune daruri, plouând din cer preste cei cari cer dela Dânsul (Sf. Luca 11, 13).**

1. Devinc duhovnicesc.

2. Anul al șaptelea vei face ertare. Iar rânduiala ertării este aceasta: vei ierta toată datoriya ta, cu care-ți este dator ție aproapele și fratele tău, să nu o ceri, pentru că s'a chemat ertare Domnului Dumnezeuului tău... Ea aminte, să nu cugeți cu viclesug în inima ta zicând: se apropie anul al șaptelea, anul ertării și să cauți cu ochii răi asupra fratelui tău ce'ui lipsit și să nu-i dai lui... Iar de se va vinde ție fratele tău, Evreu sau Evreică, șase ani va sluji ție. Iar într'al șaptelea an il vei lăsa slobod (A doua lege 15 1 9. și 12).

3. ...care n'avea frică de Dumnezeu nici rușine de oameni. Era și o văduvă în orașul acela. Și a venit la dânșul de multe ori ca s'o izbăviască de părășul ei. Și n'a vrut multă vreme Iar apoi a zis întru sine: Deși de Dumnezeu nu mă tem și nici de oameni rușine n'am, o voi scăpa de părășul ei, ca să nu tot vină să mă supere. Și Domnul a zis: *Luată seama, cum cugetă judecătorul nedreptății! Dar Dumnezeu au nu va face izbădire aleșilor săi, cari-L strigă ziua și noaptea. Adevărul vi-l spun eu vouă: Le va face izbădire lor degrab. Sf. Luca 18. 1 și 9.*

Pr. I. IONESCU-MĂȚĂU

LUCRAREA MISIONARĂ

Din activitatea Cerc. pastoral „Lița-Teleorman” protop. I. T. Măgurele

În ziua de 21 Februarie a. c. a avut loc ședința cercului pastoral „Lița-Teleorman” compus din comunele: Lița, Segarcea-vale, Segarcea deal, Olteanca și Pleașovu, comuni pe o distanță de 8. km. — strâns unite și cu o populație foarte mare. Cercul datează din 1928. A readus la ortodoxie 2 femei baptiste și stagnat prozelitismul.

Ședința s'a ținut la comuna Olteanca la 21 Febr. a. c. La ora 8 a. m. s'a început serviciul religios în prezența tuturor preoților și a cântăreților. Biserica arhiplină, căci cu 2 săptămâni mai înainte fusese în centru Segarcea-vale o discuție contradictorie — pe teren scripturistic și științific — între Pr. Andrei Mustăciosu licențiat și pr. M. Gh. Popescu — Olteanca, cu un predicator baptist — al Directorului Oltenia — N. Savu, la care ședință luase parte multă lume de aici și din satele noastre. Erau deci veniți din dragoste pentru credința ortodoxă — căci văzuseră înfrângerea suferită de acel predicator decimat de pr. Andrei Mustăciosu și Popescu.

Răspunsurile sf. Liturghii au fost date de corul cântăreților pe 2 voci cor format de mine — fiind și foștii mei elevi de la școala de cântări T. Măgurele.

Predica zilei a fost rostită de Pr. P. Chirea — Pleașov — absolvent al facultății de Teologie — Vorbitorul în cuvinte simțite scoate în relief rugăciunea vameșului ca bine primită înainte lui Dumnezeu — iar pe Fariseu dându-l ca pildă asemuitoare cu sectanții — ale căror fapte sunt regretabile. Recomandă ca locaș de închinare sf. biserică unde rugăciunea alături cu preotul este în toată plenitudinea ei, iar casa în care sectanții se adună — fiind pe treaptă inferioară — ca o casă de locuit. — Virtutea smereniei să fie coroana creștinilor în viața socială. —

S'a oficiat în sobor parastasul eroilor unde — accentuiază cu rugăciunea de apostol vrednic octogenarul Pr. A. Popescu Segarcea-deal — ce revărsă pietate în sufletele creștinilor.

La ora 11^{1/2}, s'a terminat serviciul și strâns 204 lei. Se invită publicul la ora 2 la școala primară.

Masa s'a luat în comun la paroh. În ședința intimă s'a discutat planul de luptă contra sectanților. S'au stabilit: Lupta fațișă. cu armele sf. Scripturi și tradițiuni plus rațiunea dreaptă. Se recomandă izvoare de conducere. Pildă vie preotul la servicii.

La ora 2 p. m. ne așteptau 4 învățători cu copiii școlii și mulțime foarte mare, fiind 2 săli de clasă arhipline. Cântăm preoții, cântăreții, învățătorii și corul școlii pregătit de Pr. M. Popescu — învățător local „Cu noi este Dumnezeu” și „Apărătoarei Doamne”, Am des. his subsemnatul ședința — dând cuvântul Preotului Andrei Mustăciosu Segarcea — care cunoaște viața moral-religioasă în această parohie ca vecin și vorbește despre „Credința în trecutul neamului românesc și astăzi”. Sf. Sa, în cuvinte pe înțelesul popoului, vorbește ajutat de desenul geografic pe tablă și de tablourile istorice — evidențiind credința activă la domnitorii români — ajutați fiind și de Mitropolitii timpului — la zidirea sf. locașuri cum și urmările credinței ca act de izbândă în timpurile grele. Prin cuvântarea însoțită de mijloace intuitive s'a menținut încordată atenția tuturor mai bine de un ceas.

Imbină viața religioasă din trecutul neamului cu fazele din istoria popoului român și încheie cu credința noastră de astăzi vrednică de trecutul neamului — ce se manifestă în operele de filantropie și accentuiază exclusivismul sectar — și ideea în creștinism de răsplătă în viața viitoare — Poporul exclamă cuvinte de bucurie și înălțare sufletească cu dorința de a fi cât mai des în mijlocul lor prin asemenea cercuri. — Se recită de elevii școlii câteva poezii și se cântă în cor „Trăească zile multe”.

Se închide ședința la ora 3^{3/4} p. m. în mod foarte satisfăcător atât pentru public cât și pentru noi.

Președintele cercului pastoral Lița

Pr. I. D. Anca

C R O N I C A I N T E R N A

Duminecă 13 Decembrie, 1931, a avut loc slujba deschiderii din nou a *bisericii filiale Soriciu*, pendinte de parohia Cosmești-Vlașca. Această biserică datează din anul 1923, fiind făcută din bârne. În anul 1905 a fost închisă și a stat așa până acum, când credincioșii au pus mână delă mână și au găsit suma de *Lei 5.000* necesară reparațiilor: învelit cu fer, dușumit, tăvănit, punere de ferestre și uși noi, etc.

Epitropul bisericii *Marin I. Dugeanu* a dăruit Sf. Antimis și Sf. Epitaș.

Slujba a fost făcută în prezența P. C. Protoiereu al Circ. II. Videle-Vlașca Pr. Al. Bădănoiu și a Cercului pastoral III. Baciș Poșta, de sub președinția C. Președinte Proistos P. Ioanișescu și a fost urmată de predică și cuvântări ocazionale.

Binecuvintează Doamne pe cei ce iubesc po-doaba casei tale.

* * *

Circulara Nr. 2180/932

Prea cucernice Părinte,

Deși au trecut primul period de viață bisericească după noua organizare, — totuși mai sunt multe necazuri, că mai ales în chestii de administrare curentă și de corectă tratare a averii și veniturilor bisericești — organele parohiale nu și fac datoria; iar P. C. Protopopi au slăbit mult în exercitarea controlului. Multe parohii nu prezintă la timp nici bugetele parohiei, nici socoțile încheiate cu finea fiecărui an, încât se îngrămădesc restanțele, cece îngreuiază tot mai mult buna administrare, ba la urmă, toate se incurcă, provocând confuzii și neînțelegeri.

Deaceia P. C. Protopopi sunt îndatorați:

1) a ține în evidență toate parohiile din aceste puncte de vedere — bugete, gestiuni, incorectități-administrative, ca în tot momentul să știe unde totul e în regulă și unde nu?

2) Să provoace mereu pe restanțier, ca să facă cele restante și să le prezinte.

3) Ude restanța trece în neglijență, să trimită pe spesele celui neglijent un preot vecin, priceput să-l ajute a le face.

4) Să citeze la timp pe neglijenți și să le deie îndrumările ducătoare la scop.

5) În cazuri grave se propune pedepsirea sau chiar darea în judecată spiritualului consistoriu.

Acum când biserica e autonomă, e o datorie dublă a arăta toți, că e vrednică a se conduce singură și fiecare organ a rezolvi toate la timp și prompt.

Arhiepiscop și Mitropolit,
MIRON

Cons. Referent
Protopop,
C. MOLDOVAN

* * *

Circulara Nr. 1908/932

Prea cucernice Părinte,

Avem onoare a vă înainta mai jos, circulara Onor. Minister al Instrucțiunii și Cultelor cu No. 23078 932, și vă punem în vedere a vă conforma de urgență.

p. Arhiepiscop și Mitropolit,
PLATON

Cons. Referent
Protopop,
C. MOLDOVAN

„Pentru a se evita întârzierile cu ordonanțarea sau mandatarea salariilor și mai ales a încasării sumelor delă cassierile plătoare, avem onoare a vă ruga să binevoiți a lua măsuri ca statele de plată să se întocmească lunar și să ne înainteze la ordonanțare sau mandatare, la începutul lunii pentru care sunt făcute, spre a se putea ordonanța sau mandata valoarea lor, cel mai târziu până la 20 ale aceleași luni.

Insistăm a se păstra cu stricteță această normă de trimiterea statelor, pentru că odată luna terminată, se anulează creditul dat de Ministerul de Finanțe pentru achitarea salariilor pe acea lună și nu se mai poate încasa valoarea ordonanțelor sau mandatelor de plată prezentate la achitare după 30 ale lunii, decât cu noi formalități cari dau naștere la mari întârzieri în dauna personalului ce trebuie plătit la timp.

Rugăm a se comunica aceasta și instituțiilor în sub ordine care își alcătuiesc singure statele de plată pentru personalul ce au.

p. Ministru,

(ss) A. Ștefănescu

p. Director General
(ss) M. Stancu

Circulara Nr. 1608/932*Prea cuvioasă Maică,*

Constatăm că dela un timp, venitul ce rezultă pentru Mănăstiri dela arhondărie a scăzut în mod simțitor pentru motivul că nu mai percepeți decât foarte rar taxe dela vizitatorii Mănăstirii, vizitatori care de cele mai multe ori sunt găzduiți atât ziua cât și noaptea, pela casele c. monahi sau monahii.

Încercarea aceasta nu e permis, atât din punct de vedere moral cât și din punct de vedere material al Mănăstirii, mai ales astăzi, când Statul nu ne mai dă aproape deloc ajutor.

Deaceia vă invităm în modul cel mai strict, ca toți vizitatorii să fie găzduiți la arhondărie cu care ocazie se vor percepe taxele cuvenite, stabilite în prealabil de către consiliul Economic.

p. Arhiepiscop și Mitropolit,

PLATON

Cons. Referent
Protopop, C. MOLDOVAN

În Statele Unite sunt 8.300.000 oameni fără lucru.

Ziarele streine ne aduce la cunoștință că la sfârșitul lunii ianuarie, anul acesta, numărul oamenilor fără lucru în Statele-Unite ale Americii s'a ridicat la 8.300.000

Președintele Federațiunii americane a Muncii ar fi spus că cheltuielile pentru hrană, îmbrăcăminte și locuință pentru toți acești oameni fără lucru se vor ridica în cursul anului 1932, la suma de 3.500.000.000 dolari, adică circa 580 miliarde lei.

Să dăm mulțumită lui Dumnezeu că țara noastră a fost ferită până acum de asemenea plagă și să ne rugăm ca să înceteze peste tot mizeria și lipsa.

PAROHII VACANTE**PREOȚI**

Protoieria I Câmpului Mușcel Conform ordinului Sfintei Mitropolii No 11.487/932, postul de preot ajutor din parohia Voinești, înmănată pe ziua de 1 Ianuarie a. c., se publică vacant.

În parohie este preot paroh în vârstă.

Casă parohială nu există.

Venitul epitrahilului se cifrează la 2000 lei anual.

Condițiunii vor depune cererile în termen de 30 zile la protoierie.

Se menționează că noul preot este obligat să predea în mod gratuit religia în școlile primare.

Protopop, *Preotul N. Froca*

Protoieria III Jud. Prahova. Pentru ocuparea parohiei Vai-de-El, devenită vacantă prin demisia Preotului C. Vasilescu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela data apariției în Apostolul.

Parohia se compune din trei sate: Vai-de-El, Dobrota și Udrești, cu o biserică parohială și două filiale. La una din biserici, după alegere va fi lăsat să slujească preotul demisionat.

Distanța dintre biserici e destul de mare. Terenul accidentat.

Casă parohială și teren de cultură nu este.

În întreaga parohia sunt 460 familii cu 1900 suflete.

Venituri: Leafa dela Stat și 5000 lei anual după epitrahil.

Cel ce va fi numit are obligațiunea a preda învățământul religios în școala primară, în mod gratuit.

Petitia în 2 exemplare (una adresată Sf. Arhiepiscopii) și actele conform regulamentului, se înaintează acestei Protoierii.

Cererile intrate pe altă cale nu se consideră.

Protopop, *Vincentiu Pop*

CÂNTĂREȚI

Se publică concurs pentru ocuparea unui post de cântăreț din parohia Ederile, devenit vacant prin decesul titularului.

Cererile candidaților se vor adresa Protoierii circ. II Breaza, însoțite de toate actele necesare.

Protopop, *V. Opreș.*

MIȘCAREA ÎN CLER**PREOȚI:****Numiri, Demisii, Decese, Reintegări**

(1 Ian.—1 Febr. 1932.)

3. Pr. I. Andreescu a demisionat pe 1 Ian. 1932 din postul de paroh al bis. din Com. Greaca Ilfov, rămânând mai departe slujitor în locul de ajutor Marin Ștefan plătit de comună și căruia i-s a dat delegație să conducă oficiul parohial până la împlinirea formalităților de întregire. T.M.

4. Pr. Const. Antonescu dela bis. Băneasa Capitală a încetat din viață în ziua de 9 Ianuarie a. c. T. N. 133/1932.

5. Pr. Marin Popescu paroh al bis. Cosbani-Ilfov a demisionat pe data de 1 Ianuarie 1932, spre a-și regala drepturile la pensie. T. N. 178/932.

6. Pr. Ioan Rizescu dela bis. Nicuț pendinte de parohia Sf. Nicolae Popa Savu C-Lung-Mușcel a demisionat pe data de 15 Ian. a. c. spre a-și regala drepturile la pensie. T. N. 339/932.

P R E O Ţ I

Numiri, Demisii, Decese, Reintegrări

1 Febr. — 1 Mart. 1932

1. Pr. C. V. Popescu dela parohia Ioneşti D-viţa a fost suspendat din slujbă pe data de 1 Mai 1932 trimiţându-l în faţa Consistoriului Spiritual conf. art. 84 din Regulament. Suplinirea parohiei a fost încredinţată pr. Ilie Popescu Ghergeşti Dâmboviţa. T. N. 929/932.

2. Pr. Florea Târnăcop parohia Adămeşti-Teleorman a încetat din viaţă pe data de 16 Ian. 1932. T. N. 1074/932.

3. Pr. Iosif B. Nica dela parohia Berevoeşti-Ungureni Muscel i-sa suspendat concediul începând cu data de 1 Ian. 1932. T. N. 1120/932.

4. În şedinţa Con. Eparhial din 5 Febr. 1932, s'a aprobat transferarea pr. Coman Const. dela bis. Cămineasca-Vlaşca în postul vacant dela parohia Sf. Treime Ghencea Capitală, pe data de 15 Martie a. c. T. N. 506/1932.

5. Pr. I. Barbu ajutor, se avansează pe data de 15 Febr. a. c. în postul de paroh la parohia Frăţeşti vacant prin demisia pr. Manea Georges. u. T. N. 374/932.

6. Pe data de 1 Dec. 1931 declarându-se vacant postul de prot. dela bis. Sf. Treime Ghencea din Capitală s'a numit provizor pr. Nic. Radovici care a slujit fără întrerupere până la 1 Martie a. c. dată pe care s'a transferat prin Consiliul Eparhial pr. Coman dela bis. Cămineasca Vlaşca T. N. 1422/a. c.

7. Pr. Teodor Constantinescu bis. Adormirea din Urlaţi Prahova a fost suspendat din slujbă pe data de 15 Febr. 1932 pentru nesupunere faţă de Chirarhal său la ordinele ce i-s'au dat. T. N. 1299/932.

8. Pe data de 1 Ianuarie a. c. se numeşte paroh provizor Pr. P. Şerpe la biserica parohiei B.vedere din Capitală, nou înfiinţată de Onor Minister al Instr. şi Cultelor cu adresa Nr. 22098 2167/a. c. T. N.

9. D-l Vasile Mănescu a fost hirotonit preot pe seama bis. fil. Poenari Apostoli Crivina-Prahova aprobat în şedinţa Consiliului Eparhial din 18 Dec. 1931. T. N. 11033/931.

C Ă N T Ă R E Ţ I

Numiri, Demisii, Reintegrări, Decese

1 Febr. — 1 Martie 1932

1. Gheorghe Stănescu se numeşte cântăreţ la parohia Purcăreni-Teleorman pe 1 Oct. 1931 în loc vacant prin transearea titularului N. A. Constantinescu la Tătăraşti de sus-Teleorman pe aceeaş dată. T. N. 466/932.

2. Ioan D. Lupu se numeşte cântăreţ pe data de 1 Ian. 1932 la bis. Ghiaba-Prahova în locul titularului Ioan R. Ciurcă înălăturat pe aceeaş dată. T. N. 917/932.

3. Niţă M. Moşteanu se numeşte cântăreţ pe 1 Ian. 1932 la bis. Catanele Dâmboviţa în locul titularului Stoica Nedelcu pensionat, pe aceeaş dată T. 927/932.

4. Radu Cristache cântăreţ la bis. Popoşti Ilfov a încetat din viaţă pe data de 1 Ianuarie 1932. T. N. 971/932.

5. Spiru Dumitru se numeşte pe 1 Febr. a. c. cânt. suplinitor la bis. Sf. Gheorghe Malmeson, Bucureşti în locul titularului V. Apostol demisionat pe aceeaş dată. T. N. 100/932.

6. Tudor Scărătescu se numeşte cânt. prov. pe data de 1 Febr. a. c. la parohia Sf. Nicolae V. chiu-Ploeşti în locul titularului Gh. Popescu demisionat, pe data de 1 Ian. a. c. T. N. 991/932.

7. Gheorghe Caval se numeşte cânt. suplinitor pe data de 1 Febr. a. c. la bis. Suseni-Bogaţi-D-viţa, în locul titularului Gheorghe Geantă înălăturat pe aceeaş dată. T. N. 925/932.

8. Ioan S. Bancă se numeşte cânt. prov. pe data de 1 Febr. a. c. la bis. Colceaga-Prahova, post vacant prin transferarea titularului Alex. Gheorghiu pe 1 Oct. 1931 la bis. Măgula acelaş judeţ. T. N. 1121/932.

9. Pe 1 Febr. a. c. a demisionat din postul de cântăreţ dela bis. Sf. Ahanasie din Ploeşti D-l Stelian Constantinescu T. N. 855/932.

10. Vasile C. Dragnea se numeşte cântăreţ pe 1 Febr. a. c. la parohia Spantov-Ilfov, în locul titularului decedat Ene Nuţu la 25 Maiu 1931. T. N. 1185/932.

11. Marin A. Constantin se transferă pe data de 1 Oct. 1931 dela Purcăreni-Teleorman, la parohia Tătăraşti de sus Teleorman în locul practicantului Ilie Popescu, pus în disponibilitate pe aceeaş dată T. N. 465/932.

12. Nicoiaie Zevedei Georgescu se transferă pe 1 Febr. a. c. din postul de cântăreţ dela bis. Adormirea din Câmpina la bis. Sf. Voevozi Câmpina, în locul vacant prin demisia fostului cânt. Ioan Popescu Ocineanu. T. N. 1192/932.

13. Pe 1 Febr. a. c. a fost pus în disponibilitate, pentru boală şi bătrâneţe, D-l Ionijă Popa cântăreţ la bis. Leşca-Ilfov.

La data de 30 Ian. a. c. a încetat din viaţă cânt. Const. Popescu dela parohia Răduleşti-Ilfov. T. N. 1401/932.

14. Petre N. Toader se numeşte cântăreţ pe 1 Febr. a. c. la bis. Ciulniţa Eustatiade-Muscel, în locul practicantului Barbu Dragomir, pus în disponibilitate pe aceeaş dată. T. N. 739/932.

15. Cânt. Const. P. Rudeanu dela bis. Bucov-Prahova a încetat din viaţă pe data de 18 Ian. 1932. T. N. 900/932.

16. Dumitru S. urtu se numeşte cânt. pe 1 Febr. a. c. la bis. Bărbătescu Nou-Filar t-Capitală, în locul lui N. Pătraşcu demisionat T. N. 1325/932.

17. Stin Modoran se numeşte cântăreţ pe data de 1 Ianuarie a. c. la parohia Ţigăneşti II-Teleorman, loc vacant dela înfiinţarea parohiei T. N. 1332/932.

18. D-l C. Podăreanu se numește cântăreț pe data de 1 Febr. a. c. la bis. Sf. Filoftea-Ploești în locul vacant pe data de 1 Ian. a. c. prin demisia lui Vasile Mănescu, T. N. 1584/932.

19. Cânt. Petre Zlătanu dela bis. Băleni Sârbeni-Dâmbovița, a decedat pe data de 22 Ianuarie a. c. T. N. 1640/932.

20. Const. Gh. I. Stoica se numește cântăreț pe 1 Ian. a. c. la bis. Cornetu Curb. Prahova în locul vacant prin demisia lui Ioan Penescu pe aceeași dată. T. N. 1580/932.

21. Gh. Gheorghe se numește cântăreț pe data de 1 Ian. a. c. la bis. Leordeni-Capitală, loc vacant prin punerea în disponibilitate pe 1 Dec. 1931 a D-lui Simion Lascăr. T. N. 1594/932

Daruri și Mulțumiri

Se aduc mulțumiri D-lor Ioan Simescu și Ioan Stroe din parohia Budișteni—Muscel—pentru donația primului de 150 m² teren, și celui al doilea pentru 100 m² teren—cu care au mărit cimitirul acelei parohii.

Deasemenea se aduc mulțumiri D-lui V. Breazu, primar, pentru donația a 200 ulucă necesară la închiderea terenului bisericii satului Schitu.

Carte de rugăciuni de I. P. S. Patriarh

Legată în piele peste tot	lei 90
” ” ” ” ” ”	” 75
” ” pânză peste tot	” 65
” ” ” ” ” ”	” 55

Icoanele (foi volante)

Maica Domnului și Domnul Hristos, lucrate pentru „Institutul Biblic” de un anume pictor al nostru, adânc cunoscător al picturii bizantine, și imprimate dela München în condițiuni tehnice superioare, au sosit în țară și se află de vânzare la „Tipografia Cărților Bisericești”, cu următoarele prețuri:

Icoanele mari 62/47 c. m., lei 40 bucata, icoane mijlocii 42/25 c. m., lei 30 bucata, icoane mici, format c. poștală, lei 4 bucata. Icoanele se vând numai contra cost.

Pentru biserica din Sărăsău

Profanarea obiectelor sacre din Capela credincioșilor noștri ortodoxi dela Sărăsău, în Maramureș a fost un moment pecăt de dureros pe de alta parte atât de semnificativ pentru a dovedi iubirea clerului și fraților ortodoxi, mai ales din capitală, pentru frații lor din Maramureș, reînțorși la vechea matcă a credinței strămoșești. Clerul din București dela câte-va biserici fruntașe a oferit până acum vre-o 300.000 lei în scopul de a-i ajuta să-și ridice o bisericuță potrivită trebuințelor sufletești de acolo.

Apropiindu-se primăvara și Campania de lucru, e de dorit să încheiem colecta noastră, ca să se poată orienta cu privire la suma devizului. De aceea rugăm Cucernica preoțime din capitală și din întreaga eparhie, ca să poarte urgent cheta sau discul pentru biserica din Sărăsău și să trimită rezultatul la casa arhiepiscopiei noastre.

Dela Asociația preoteselor

Comitetul Bazarului mulțumește, pe această cale, tuturor generațiilor donatori cari, în cursul anului 1931, au contribuit la ușurarea nevoilor văduvelor și orfanilor de preoți și studenților teologi.

Anul acesta, bazarul fiind fixat pentru ziua de 15 Mai, Comitetul roagă călduros pe doamnele Preotese și bunele creștine să trimită darurile lor — fie în obiecte, fie în bani — pe adresa Doamnei Președintă a Bazarului: Paraschiva Negulescu, Biserica Batiște, București I.

A apărut No. 2 din Biblioteca misionară „Patriarhul Miron” și se va trimite fiecărei președinte de cerc câte 100 exemplare, al căror cost de 150 lei se va expedia pe adresa Arhiep. Buc.—Secț. Economică.

AU APĂRUT :

- Vol. I.—69 „CUVÂNTĂRI ȘI PREDICI ale unui teolog mai târziu cleric român în țară sub stăpânire streină”. Pag. 382—1388-1902. Lei 120.—
Vol. II.—55 „PASTORALE ȘI CUVÂNTĂRI ale unui episcop român în țară sub stăpânire streină”. Pagini 305.—1910—919 Lei 50.
Vol. III.—95 „CUVÂNTĂRI. Trei ani de propovăduire pastorală”. Pagini 365—1919-1922. Lei 60.

toate de

Dr. MIRON CRISTEA

Data fiind valoarea autorului, le recomandăm preoțimei noastre spre cumpărare și folosire în munca ei pastorală.

„APOSTOLUL”